

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce **J. L.**, bytem J. 145, zastoupeného Mgr. Petrem Švadlenou, advokátem se sídlem Velké náměstí 19, Hradec Králové, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.1.2016, č.j. JMK 1117/2016, sp.zn. S - JMK 144236/2015 OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.1.2016, č.j. JMK 1117/2016, sp.zn. S - JMK 144236/2015 OÚPSŘ, jakož i jemu

předcházejícího rozhodnutí Městského úřadu Pohořelice, odboru územního plánování a stavebního úřadu, ze dne 18.9.2015, č.j. MUPO 41770/2015, sp.zn. MUPOS 745/2012 OÚPSÚ/SVJ.

I. Podstata věci

Rozhodnutím ze dne 5.1.2016, č.j. JMK 1117/2016, sp.zn. S - JMK 144236/2015 OÚPSŘ, žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Pohořelice, odboru územního plánování a stavebního úřadu, ze dne 18.9.2015, č.j. MUPO 41770/2015, sp.zn. MUPOS 745/2012 OÚPSÚ/SVJ, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o dodatečné povolení stavby s názvem „Zemědělské stavby na pozemku parc. č. X v k.ú. Mušov“. Změny prvostupňového rozhodnutí spočívaly v doplnění a úpravě výroku a odůvodnění tohoto rozhodnutí o příslušná ustanovení zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dále jen „stavební zákon“.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, neboť v odůvodnění chybí vysvětlení, jak dospěl stavební úřad k závěru, že je žalobcova stavba v rozporu s územním plánem obce Pasohlávky, proč je dalším důvodem zamítnutí žalobcovy žádosti existence územní rezervy a v čem je projektová dokumentace v rozporu s vyhláškou č. 499/2006 Sb. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje i v tom, že žalovaný jeho odvolání *de facto* vyhověl, neboť provedl změny ve výroku prvostupňového rozhodnutí, přesto „odvolání žalobce jako celek zamítl“. Výrok tak trpí vnitřní rozporností a je rozporný i s odůvodněním. Nesrozumitelný je i závěr žalovaného obsažený na str. 8 rozhodnutí týkající se ploch ZZ. Napadené rozhodnutí podle žalobce neodstranilo nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí a z toho důvodu je tedy rovněž nepřezkoumatelné. Ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak nelze seznat, proč jsou stavby žalobce nesouladné s územním plánem. Žalovaný se nezabýval aplikací § 18 odst. 5 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012, přestože to žalobce namítal.

Stavební úřad podle žalobce pochybil, pokud neaplikoval § 111 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 a nevyzval žalobce k odstranění nedostatků projektové dokumentace (nesouladu s vyhláškou č. 499/2006 Sb. a s územním plánem). Žalovaný postupoval nezákonně, aplikoval-li § 51 odst. 3 správního řádu, neboť nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Pokud žalovaný přistoupil k vlastnímu posouzení otázek týkajících se územní rezervy, měl si pro to opatřit odpovídající podklady.

Podle žalobce také stavební úřad i žalovaný nesprávně posoudili otázku, podle jakého územního plánu obce Pasohlávky mělo být v daném případě postupováno, resp.

otázku, zda lze na danou situaci použít omezení pro nezastavěné území (plochy ZZ) obsažené v územním plánu ze dne 10.6.2015, přestože stavební zákon účinný do 31.12.2012 „tuto možnost nestanovil“ (§ 18 odst. 5 stavebního zákona byl novelizován až od 1.1.2013). Stavební zákon tedy neumožňoval stavebnímu úřadu rozhodnout o umístění zemědělských staveb v nezastavěném území zamítavě. Žalobce se domnívá, že jeho stavby měly být posouzeny podle stavebního zákona účinného do 31.12.2012 a podle předchozího územního plánu. Má nicméně za to, že stavby podle jeho žádosti nejsou vyloučeny ani podle nového územního plánu.

Žalobce se proto domáhá zrušení napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou, setrvává na svých závěrech a k nosným bodům žalobní argumentace se vyjadřuje ve shodě se závěry obsaženými v napadeném rozhodnutí.

Žalovaný tedy navrhuje žalobu zamítnout, i on setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.)

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; rozhodoval přitom bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost napadeného a jemu předcházejícího rozhodnutí.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

V souladu s ustálenou judikaturou správních soudů je povinností odvolacího správního orgánu přezkoumat napadené rozhodnutí v kontextu všech odvolacích důvodů a vypořádat se s nimi. Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o odvolání se všemi odvolacími námitkami, zatíží tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro

nedostatek důvodů (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7.9.2011, č.j. 6 Ads 99/2011-43, ze dne 25.11.2009, č.j. 7 Afs 116/2009-70, nebo ze dne 19.12.2008, č.j. 8 Afs 66/2008-71). Po žalovaném nicméně nelze požadovat, aby se detailně vyjadřoval ke každému dílčímu tvrzení, které odvolatel v odvolání (či dalších podáních) uvede. Je zcela postačující, pokud se odvolací orgán vyjádří ke všem uplatněným námitkám alespoň rámcově tak, aby bylo zřejmé, proč je považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26.2.1993, č.j. 6 A 48/92-23, in Soudní judikatura ve věcech správních č. 27/0).

Pokud žalobce namítá nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, je třeba poukázat na to, že případná vada rozhodnutí prvostupňového (např. právě jeho nepřezkoumatelnost) může být odstraněna žalovaným v napadeném rozhodnutí. Odvolací správní rozhodnutí totiž tvoří s rozhodnutím prvostupňovým jeden celek. Vady prvostupňového řízení i rozhodnutí tak lze odstranit v řízení odvolacím. V tomto ohledu se hovoří o jednotnosti řízení a postup odvolacího orgánu spočívající ve zhojení vad rozhodnutí prvostupňového orgánu lze akceptovat, aniž by přitom byla dotčena dvoustupňovost řízení (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2003, č.j. 7 A 124/2000-39, ze dne 29.3.2016, č.j. 1 Afs 1/2016-38, nebo ze dne 26.3.2008, č.j. 9 As 64/2007-98).

Žalobce předně spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaný jeho odvolání *de facto* vyhověl, neboť provedl změny ve výroku prvostupňového rozhodnutí, přesto „odvolání žalobce jako celek zamítl“.

Žalobce se však mylí. Žalovaný sice prvostupňové rozhodnutí změnil, avšak nezamítl žalobcovo odvolání jako celek, nýbrž je zamítl „ve zbytku“ (tj. zamítl tu část odvolání, kterou neshledal důvodnou), v tomtéž zbytku také prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Z výroku napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, v jaké části bylo prvostupňové rozhodnutí změněno (změny prvostupňového rozhodnutí, které spočívaly v doplnění a úpravě výroku a odůvodnění tohoto rozhodnutí o příslušná ustanovení stavebního zákona, jsou přesně popsány) a v jaké části bylo potvrzeno (tj. ve zbytku, který se výslovně nemění). Tomu odpovídá i odůvodnění napadeného rozhodnutí. Postup žalovaného spočívající ve změně prvostupňového rozhodnutí je pak opřen o § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož v případě, že odvolací orgán dojde k závěru, že je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, rozhodnutí nebo jeho část změnit. Potvrzení prvostupňového rozhodnutí „ve zbytku“ pak žalovanému přímo ukládá poslední věta § 90 odst. 5 správního řádu. Nelze tak souhlasit se žalobcem, že by výrok trpěl vnitřní rozporností nebo byl rozporný s odůvodněním.

Podle žalobce je dále nesrozumitelný závěr žalovaného týkající se ploch ZZ, který je obsažen na str. 8 napadeného rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí tvoří s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek. V prvostupňovém rozhodnutí je stavba, o jejíž dodatečné povolení žalobce žádá, popsána jako zemědělské stavby – provozní objekt SO 01 a objekt technického zázemí SO 03. V provozním objektu se má nacházet budoucí sklad obalů, třídírna se skladem výpěstků a sociální zázemí. V objektu technického zázemí má být umístěn sklad zemědělské techniky a nářadí a technická místnost na umístění elektrocentrály a uskladnění čerpadla na vodu. Pokud jde o plochy ZZ, tak prvostupňový orgán uvedl, že pozemek p.č. X (na němž jsou zemědělské stavby žalobce umístěny) se nachází na v ploše ZZ – Plochy zahrad a sadů. Dále prvostupňový orgán vyjmenoval stavby, které jsou na těchto plochách přípustné, podmíněně přípustné a nepřípustné (mezi nepřípustné stavby uvedl výslovně zemědělské stavby pro skladování rostlinných produktů) a uzavřel, že žalobcovy stavby jsou v dané lokalitě nepřípustné. Žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí uvedl hlavní, přípustné a podmíněně přípustné využití pozemků spadajících mezi plochy ZZ a uzavřel, že zemědělské stavby žalobce na tomto území být umístěny nemohou, neboť nejsou uvedeny mezi stavbami, které územní plán na toto území připouští umístit.

Uvedené posouzení je sice stručné, nezpůsobuje však nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ani pro nesrozumitelnost, ani pro nedostatek důvodů. Je z něho totiž zřejmé, že prvostupňový orgán i žalovaný mají za to, že stavby žalobce nemohou být na daném území umístěny, neboť se nejedná o stavby, které územní plán na dané území umožňuje umístit.

Nelze tedy se žalobcem souhlasit, že z rozhodnutí nelze seznat, proč jsou podle názoru žalovaného jeho stavby rozporné s územním plánem. Naopak z odůvodnění obou rozhodnutí je zřejmé, že podle stavebního úřadu i žalovaného nejsou žalobcovy zemědělské stavby (podle účelu jejich využití) takovými stavbami, které mohou být na daném území umístěny. Byť to stavební úřad neuvádí výslovně, žalovaný v napadeném rozhodnutí jednoznačně sděluje, že žalobcovy zemědělské stavby nemohou být na daném území umístěny, neboť územní plán umístění takových staveb na plochách ZZ nepřipouští. Pokud pak žalovaný výslovně cituje, které stavby územní plán připouští umístit, a rovněž je popsán charakter a účel využití žalobcových staveb, jedná se o odůvodnění dostatečné.

Žalobce dále spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom, že není zřejmé, proč je dalším důvodem zamítnutí žalobcovy žádosti existence územní rezervy a v čem je projektová dokumentace v rozporu s vyhláškou č. 499/2006 Sb.

Pokud jde o existenci územní rezervy R 08 a územní rezervy ve vztahu k místnímu a nadregionálnímu biokoridoru, tak ty byly prvostupňovým orgánem uvedeny jako „další důvody pro zamítnutí žádosti“, aniž by byl tento závěr blíže odůvodněn. V napadeném rozhodnutí k tomu žalovaný na str. 8 a 9 odcitoval příslušné pasáže územního plánu, které se těchto územních rezerv týkají, a uvedl, že plocha

územní rezervy R 08 má být do doby prověření rezervy chráněna před zásahy, které by mohly případné budoucí využití území znemožnit nebo výrazně ztížit. Ve vztahu k územní rezervě týkající se místního a nadregionálního biokoridoru pak uvedl, že ten rovněž zasahuje předmětný pozemek p.č. X. Žalovaný tedy dovodil, že stavby zde nelze umístit, neboť je v tomto území zakázáno provádět jakékoli změny, které by znemožnily, ztížily nebo ekonomicky znevýhodnily případné budoucí umístění nadregionálního biokoridoru. Žalobcovy stavby by podle žalovaného byly právě takovou změnou, která by mohla znemožnit, ztížit nebo ekonomicky znevýhodnit případné budoucí umístění nadregionálního biokoridoru.

Z uvedeného plyne, že byť v prvostupňovém rozhodnutí není uvedeno, proč je dalším důvodem zamítnutí žalobcovy žádosti existence územní rezervy R 08 a územní rezervy ve vztahu k místnímu a nadregionálnímu biokoridoru, žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto vadu odstranil, neboť dostatečným způsobem vysvětlil, proč existence těchto rezerv podle jeho názoru umístění staveb brání. Navíc se nejedná o důvod hlavní, pro který byla žalobcova žádost zamítnuta, nýbrž toliko o důvod „další“, který není nosným důvodem napadeného rozhodnutí (tím je rozpor žalobcových staveb s územním plánem pro jejich nepřipustné umístění na plochách ZZ).

K rozporu projektové dokumentace s vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, prvostupňový orgán na str. 6 rozhodnutí toliko uvedl, že projektová dokumentace není „úplně v souladu“ s touto vyhláškou, aniž by tuto výtku jakkoli konkretizoval. Dále však poukázal na to, že stavby nelze povolit (neboť jsou v rozporu s územním plánem), a proto postupoval podle § 51 odst. 3 správního řádu a nepožadoval doplnění.

Podle § 51 odst. 3 správního řádu je-li v souladu s požadavky § 3 správního řádu zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

Z uvedeného je zřejmé, že prvostupňový orgán i žalovaný dospěli k závěru, že žalobcovy stavby nejsou souladné s územním plánem a nemohou tedy být dodatečně povoleny. Vzhledem k tomu již neprováděli další dokazování a žádost zamítli (§ 51 odst. 3 správního řádu). Případné vady projektové dokumentace (či jejich rozpor s vyhláškou č. 499/2006 Sb.) tak nejsou nosnými důvody napadeného rozhodnutí a jsou zmíněny jen na okraj. Pokud tedy nejsou tyto vady (resp. rozpory) projektové dokumentace konkretizovány, nemůže to způsobovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť to není na tomto závěru vůbec postaveno.

Podle žalobce je dalším důvodem nepřezkoumatelnosti skutečnost, že se žalovaný nezabýval aplikací § 18 odst. 5 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012, přestože to žalobce namítal.

V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce skutečně namítal, že nelze stavbu posuzovat podle územního plánu, nýbrž je třeba ji posoudit podle § 18 odst. 5 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012, a to s ohledem na přechodná ustanovení zákona č. 350/2012 Sb.

Žalovaný se výslovně k aplikaci § 18 odst. 5 stavebního zákona nevyslovil, nicméně na str. 9 rozhodnutí uvedl, že dané řízení sice má být dokončeno podle stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012, avšak územní plán (který není právním předpisem) je třeba aplikovat aktuální, tj. platný a účinný k datu vydání rozhodnutí. K tomu odkázal na odpovídající judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je pro účely vydání rozhodnutí ve stavebním řízení rozhodující skutkový a právní stav (tedy i stav územně plánovací dokumentace) nikoliv ke dni podání žádosti, nýbrž ke dni vydání rozhodnutí.

Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný žalobcovu námitku vypořádal. Pokud totiž žalobce námitku postavil tak, že soulad jeho stavby nemá být posuzován podle aktuálního územního plánu, nýbrž podle § 18 odst. 5 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012, žalovaný takovou námitku dostatečně vypořádal, pokud vysvětlil, proč má být podle jeho názoru soulad stavby posuzován s územním plánem z roku 2015. To také učinil.

Napadené ani prvostupňové rozhodnutí tedy nejsou nepřezkoumatelná.

Podle žalobce dále stavební úřad i žalovaný nesprávně posoudili otázku, podle jakého územního plánu obce Pasohlávky mělo být v daném případě postupováno, resp. otázku, zda lze na danou situaci použít omezení pro nezastavěné území (plochy ZZ) obsažené v územním plánu ze dne 10.6.2015, přestože stavební zákon účinný do 31.12.2012 „tuto možnost nestanovil“.

Pokud se žalobce domnívá, že stavební úřad měl posuzovat soulad staveb s předchozím územním plánem a nikoli s územním plánem z roku 2015, nelze s ním souhlasit. Jak správně uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí, pro účely vydání rozhodnutí ve stavebním řízení je rozhodující skutkový a právní stav (tedy i stav územně plánovací dokumentace) nikoliv ke dni podání žádosti, nýbrž ke dni vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2015, č.j. 7 As 261/2014 - 42, nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24.2.2006, č.j. 30 Ca 24/2005-36, publ. pod č. 904/2006 Sb. NSS). V době vydání rozhodnutí byl platný a účinný územní plán z roku 2015 a bylo tedy namístě posuzovat soulad žalobcových staveb s tímto územním plánem, aniž by mohl žalovaný jakkoli zohlednit „výhodnost či nevýhodnost“ tohoto územního plánu pro žalobce.

Na právě uvedeném nic nemění ani § 18 odst. 5 stavebního zákona.

Podle § 18 odst. 5 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 lze v nezastavěném území v souladu s jeho charakterem umísťovat stavby, zařízení a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra.

Novelou provedenou zákonem č. 350/2012 Sb. bylo s účinností od 1.1.2013 do citovaného ustanovení doplněno: „Uvedené stavby, zařízení a jiná opatření včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení, lze v nezastavěném území umísťovat v případech, pokud je územně plánovací dokumentace výslovně nevylučuje“.

Mezi žalovaným a žalobcem není sporu o to, že s ohledem na datum zahájení řízení o dodatečném povolení stavby je třeba aplikovat stavební zákona ve znění účinném do 31.12.2012 .

Ustanovení § 18 stavebního zákona (nazvané „Cíle územního plánování“) je obsaženo v části třetí tohoto zákona (nazvané „Územní plánování“), hlavě I (nazvané „Cíle a úkoly územního plánování“). Citované ustanovení tedy upravuje proces tvorby územního plánu stanovením cílů územního plánování. Je-li pořízen územní plán, není namístě podle tohoto ustanovení postupovat v řízení o dodatečném povolení staveb. Je totiž třeba vycházet ze systematiky dělení stavebního zákona a z odlišností jeho jednotlivých institutů a řízení (územního plánování, územního řízení, stavebního řízení). V nezastavěném území obce lze tedy určitou stavbu umístit výlučně tehdy, umožňuje-li to územní plán obce, je-li vyhotoven. Nepostačuje, že taková možnost je obecně dána § 18 odst. 5 stavebního zákona v rozhodném znění. Byť se tedy v daném případě aplikuje stavební zákon ve znění účinném do 31.12.2012, který v § 18 odst. 5 výslovně neumožňoval vyloučit umístění zemědělských staveb, došlo v mezidobí k vydání územního plánu (který byl vydán v souladu s později účinným stavebním zákonem), a v řízení o dodatečném povolení stavby je tak třeba postupovat podle aktuálního územního plánu z roku 2015 (nikoli podle § 18 odst. 5 stavebního zákona, který se vztahuje k územnímu plánování). Ani tato námitka tedy není důvodná.

Byť se právě uvedené může zdát žalobci nespravedlivé, neboť v době podání žádosti o dodatečné stavební povolení ještě nebyl územní plán z roku 2015 vydán, nelze pominout, že to byl žalobce, kdo stavěl bez stavebního povolení a kdo tedy musí nést následky svého nezákonného postupu. Na jeho žádost o dodatečné povolení staveb je třeba nahlížet se zohledněním týchž pravidel, která by byla určující pro povolení staveb před jejich provedením, byla-li by podána v době, kdy bylo požádáno o dodatečné povolení staveb a kdy o ní bylo vedeno řízení a rozhodováno – tedy

v době účinnosti územního plánu z roku 2015. Dodatečné povolování staveb nemůže žadateli přinášet větší soubor výhod (i ohledně aplikovatelného právního režimu) než „řádne“ povolování stavby.

Žalobce se dále domnívá, že jeho stavby nejsou vyloučeny ani podle nového územního plánu.

Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, nebo

Podle odst. 2 tohoto ustanovení lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Žalovaný dospěl k závěru, že žalobcovy stavby nejsou v souladu s územním plánem z roku 2015, neboť se nacházejí na ploše ZZ, kde je nepřípustné umísťovat zemědělské stavby pro skladování rostlinných produktů.

Podle žalobce žalovaný nedostatečně zjistil stav věci, neboť nezjistil, v jakých plochách se předmětné stavby nacházejí ani o jaké stavby pro zemědělství se fakticky jedná.

V prvostupňovém rozhodnutí je stavba, o jejíž dodatečné povolení žalobce žádá, popsána jako zemědělské stavby – provozní objekt SO 01 a objekt technického zázemí SO 03. V provozním objektu se nachází sklad obalů, třídírna se skladem výpěstků a sociální zázemí. V objektu technického zázemí je umístěn sklad zemědělské techniky a nářadí a technická místnost na umístění elektrocentrály a uskladnění čerpadla na vodu.

Ze žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 9.1.2012 plyne, že žalobce žádal o povolení stávající stavby „zemědělská stavba, stavba pro posklizňovou úpravu a skladování produktů rostlinné výroby, viz proj. dokumentace“. V doplnění žádosti jsou stavby popsány jako provozní objekt SO 01, oplocení pozemku SO 02 a objekt technického zázemí SO 03. Z projektu pro dodatečné stavební povolení z listopadu 2011, který žalobce předložil k této žádosti, plyne, že účelem stavby je skladování a expedice zemědělských výpěstků s technickým zázemím.

Pokud tedy stavební úřad a žalovaný dospěli k závěru, že se žalobce domáhá dodatečného povolení zemědělských staveb určených ke skladování zemědělských výpěstků s technickým zázemím, měl pro tento závěr dostatečnou oporu v žádosti o dodatečné povolení stavby a v projektové dokumentaci. Vzhledem k tomu, že takto předmětné stavby označil i žalobce, aniž by během celého správního řízení namítal, že tomu má být jinak, nebylo třeba, aby žalovaný prováděl v tomto směru další šetření.

Skutečnost, že se pozemek p.č. X (na němž jsou stavby umístěny) nachází na ploše ZZ plochy zahrad a sadů, během celého správního řízení nikdo (ani žalobce) nezpochybnil. Pokud pak žalobce v replice uvedl, že nebylo zjištěno, v jakých plochách se předmětné stavby nacházejí, jedná se o žalobní bod uplatněný opožděně (po lhůtě k podání žaloby podle § 72 odst. 1 s.ř.s.), k němuž soud přihlížet nemůže (§ 71 odst. 2 s.ř.s.).

Rovněž nebylo zpochybněno, že podle územního plánu z roku 2015 mají být plochy ZZ využívány jako pozemky zemědělského půdního fondu. Přípustně lze podle územního plánu na těchto plochách v souladu s jejich charakterem umisťovat stavby pro chov včel, rybníky, stavby pro dosoušení a skladování sena a slámy. Dále lze v těchto plochách umisťovat stavby, zařízení a jiná opatření pro vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále cyklistické stezky, hygienická zařízení, informační panely a související dopravní a technickou vybavenost (např. účelové komunikace, závlahy a odvodnění). Podmíněně mohou být na plochách ZZ umisťovány plochy pro ukládání inertních odpadů za podmínky, že se bude jednat o půdu V. nebo IV. třídy ochrany a že bude v navazujícím řízení posouzen vliv záměru na krajinný ráz a na jednotlivé složky životního prostředí (zejména ochranu vod). Bude se jednat o dočasný zábor ZPF – po ukončení skládkování bude provedena zemědělská rekultivace. Podmíněně přípustné jsou dále přístřešky pro turisty a cyklisty, vyhlídky a rozhledny za podmínky kladného výsledku posouzení vlivu stavby na krajinný ráz. Podmíněně přípustné je i oplocení pozemků zahrad, sadů a vinic v nezastavěném území za podmínky, že oplocení nebude v kolizi s funkcí územního systému ekologické stability, že nepřeruší účelové komunikace a nezhorší vodohospodářské poměry v území (zejména že nezvýší riziko záplav). Dále jsou podmíněně přípustné reklamní poutače, za podmínky, že jejich umístěním nebude narušen krajinný ráz území. Jako nepřípustné uvádí územní plán: veškeré stavby a činnosti nesouvisející s hlavním a přípustným využitím, jako např. stavby pro bydlení, rekreaci, výrobu, skladování a velkoobchod, občanské vybavení, dopravní terminály a vybavenost pro motoristy, malé i velké stavby odpadového hospodářství, ekologická a informační centra. Nepřípustné jsou rovněž některé zemědělské stavby, a to stavby pro hospodářská zvířata, stavby pro posklizňovou úpravu produktů rostlinné výroby, stavby pro skladování hnojiv a přípravků na ochranu rostlin, pro skladování chlévské mrvy, hnoje, kejdy, močůvky, stavby pro

konzervaci a skladování siláže a silážních šťáv, stavby pro skladování produktů rostlinné výroby.

Z uvedeného tedy plyne, že žalobce žádal o dodatečné povolení zemědělských staveb pro posklizňovou úpravu a skladování produktů rostlinné výroby (spolu s technickým zázemím), které byly postaveny na pozemku zařazeném územním plánem mezi plochy ZZ (zemědělské plochy zahrad a sadů). Pokud pak žalovaný spolu s prvostupňovým orgánem dospěli k závěru, že žalobcovy zemědělské stavby nemohou být na plochách ZZ umístěny, je třeba s nimi souhlasit, neboť stavby pro skladování produktů rostlinné výroby (což je podle projektové dokumentace hlavním účelem žalobcových staveb) jsou územním plánem výslovně zakázány. Není tedy naplněna hypotéza § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, podle níž se jedná o stavbu, která není v rozporu s územně plánovací dokumentací, a takovou stavbu nelze dodatečně povolit. V daném případě nelze pominout, že to byl žalobce, kdo určil účel a charakter jeho staveb, které postavil bez příslušného rozhodnutí či opatření stavebního úřadu.

Za této situace již nebylo třeba se zabývat „dalšími důvody pro zamítnutí žalobcovy žádosti“, které prvostupňový orgán i žalovaný okrajově zmínili v rozhodnutích, a to existencí územní rezervy R 08 a územní rezervy ve vztahu k místnímu a nadregionálnímu biokoridoru.

Žalobce dále namítá, že stavební úřad pochybil, pokud neaplikoval § 111 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 a nevyzval žalobce k odstranění nedostatků projektové dokumentace (nesouladu s vyhláškou č. 499/2006 Sb. a s územním plánem).

Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115 stavebního zákona. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

Podle § 111 odst. 3 písm. b) stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 zjistí-li stavební úřad, že projektová dokumentace není v souladu s požadavky dotčených orgánů, s územně plánovací dokumentací, s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, vyzve stavebníka k odstranění uvedených nedostatků a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu.

Podle § 51 odst. 3 správního řádu je-li v souladu s požadavky § 3 správního řádu zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

V daném případě stavební úřad zjistil, že stavba není umístěna v souladu s územně plánovací dokumentací, a podle § 51 odst. 3 správního řádu neprováděl další dokazování a žalobcovu žádost zamítl. Soud tedy s uvedeným postupem stavebního úřadu souhlasí. Byť § 129 odst. 3 stavebního zákona odkazuje na postup podle § 111 stavebního zákona, nelze přehlédnout, že tak činí toliko ve vztahu ke stavbám „podle odst. 2“ (tj. stavbám uvedeným v § 129 odst. 2 stavebního zákona, tedy stavbám prováděným nebo provedeným bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, u nichž stavebník nebo její vlastník prokáže mj. to, že „nejsou umístěny v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací“). V daném případě však žalobce naposled uvedené neprokázal, neboť bylo zjištěno, že předmětné stavby jsou umístěny v rozporu s územním plánem. Stavební úřad tedy nepochybil, pokud v řízení o dodatečném povolení stavby dále nepostupoval podle § 111 stavebního zákona, neboť tak by mohl činit pouze tehdy, pokud by žalobce mj. prokázal, že jeho stavba je umístěna v souladu s územním plánem. Ostatně nelze přehlédnout, že § 111 až § 115 stavebního zákona se vztahují k řádnému stavebnímu řízení, tj. řízení týkajícímu se dosud nepostavené stavby, u níž může být projektová dokumentace případně změněna. Jedná-li se o stavbu již postavenou (jako tomu bylo v daném případě), je taková změna z povahy věci vyloučena.

Zdejší soud tak má za to, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. prosince 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu